

Τοιαύτη, κύριοι, εἶναι ἡ τελευταία λαλιά τοῦ ἀνδρὸς τούτου, γενναιοψύχως εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ ἀποβλέποντός. Ἡ λαλιά αὕτη εἶναι, ὡς βλέπετε, συνεπὴς πρὸς πάσας τοῦ βίου αὐτοῦ τὰς πράξεις. Εἶναι τολμηρὸν πῶς, ἐν τούτοις, τὸ ἀναγνωρίζω, τὸ ἀπευθυνθῆ εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον, ὃν ἐπεθύμει νὰ ἐξοντώσῃ, ὡς καλῶντα τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων αὐτοῦ. Ἀλλὰ, ἐπιτρέπω μοι νὰ εἶπω καὶ πάλιν, παρίσταται οὕτω πιστὸς πάντοτε εἰς τὴν πεποθησιν, εἰς τὸν πόνον τῆς ζωῆς τοῦ ἀπάσης, οὐδὲ θέλει τὸ αἷμα αὐτοῦ χεόμενον νὰ ἀποβῆ ἀνωφελὲς εἰς τὴν γῆραν αὐτοῦ. Ναί, Κύριοι Ἔνορκοι, ὁ Ὀρσίνης ἐπιχειρήσας τὸ τόλμημα αὐτοῦ, εἰς ὃ χάριτι θεῖα ἀπέτυχε, ὑποκύπτει ἀγνωῶν πάντα τὰ κύκλω αὐτοῦ, προσέρχεται τῷ θανάτῳ. Ἀπὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ἀπευθύνει τὴν ἐπίσημον ταύτην δέησιν εἰς ἐκεῖνον, καθ' οὗ οὐδὲν εἶχεν ἀτομικὸν αἶσθημα μίσους, εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἐχθρὸς τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ὅστις δύναται νὰ καταστῇ ὁ σωτὴρ αὐτῆς, ὡς εἰ ἔλεγς τούτῳ: ἡγεμῶν, ἀναχῆσαι ὅτι ἐξῆλθες ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ σπλάγγων· δὲάμε εἰς ἀρογὴν λαοῦ φίλου τῆς Γαλλίας, ὑψωσον τὴν σημαίαν τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἐν ὁ ἰσχυρὸς προκάτοχός σου εἶχεν ἀνασπλώσει· ἡγεμῶν, μὴ ἀνέχησαι ὅπως ἡ χώρα αὕτη ἢ τόσον αἰαία καὶ εὐγενής, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀτυχής, καθίσταται αἰώνιος αἰαία τῶν καταπιγόντων αὐτὴν τέκνων τοῦ Βορρᾶ· μὴ δελεασθῆς ἐκ τῶν ὑποκριτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν γηραιῶν δυναστειῶν, αἰτινες σὲ ἀπατῶσιν· ἡγεμῶν, αἱ ρίζαι τοῦ οἴκου σου εὐρηναται ἐν τῷ κορμῷ τῆς ἐπαναστάσεως· ἔσο ἀρκούντως ἰσχυρὸς, ὅπως ἀποβῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἔσο μέγας, γενναιοφρῶν καὶ θά καταστῆς ἄτρωτος.

Ἰδοὺ, Κύριοι Ἔνορκοι, οἱ λόγοι αὐτοῦ· δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ τοὺς σχολιάσω· δὲν ἔχω οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὴν ἐλευθερίαν πρὸς αὐτό. Ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τοῦ Ὀρσίνη διαλαλοῦσι σαφῶς καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς πράξεως αὐτοῦ. Ἐτε-